Napsal uživatel Šaolín
Pondělí, 01 Květen 2000 01:00

Kdo znáte alespoň trochu pražskou skupinu Jarabáci, jistě mi dáte za pravdu, že jen tak neexistuje pódium, které by jim nebylo malé. A teď si představte, že tento monstrózní soubor se rozhodl natočit desku v jednom z nejmenších studií ve střední Evropě. V dogStudiu jsem měl tu čest již několikrát nahrávat, a tak vím, jaký problém byl vtěsnat před mikrofon tříhlavý sbor. Natož jarabáckou úderku. Kupodivu - na albu to vůbec není znát. Naopak, z přehrávače na mě vykukuje technicky i hudebně dokonalé dílo, řekl bych doslova precizní gejzír tónů. Jistě na tom má lví podíl právě zvukový režisér alba Zbyněk Suchý.

Políček veřejnému vkusu je v podstatě best of od začátku skupiny až po dnešní dny. Obsahuje jak ty nejstarší kousky (Samba, Papoušek, Červený mák), tak nejnovější (dá-li se to tak u Jarabáků říci) produkci (Smól soun, Papralapa). Písní je na desce celkem dvacet a jsou autorsky i interpretačně vyvážené, že se jen velmi těžko rozhoduji, které se mi líbí víc a které míň.

Jarabáci byli vždycky založení spíš instrumentálně. A neříkám, že v profesionálních studiích, kde vás stojí jedna nahrávací frekvence celou měsíční výplatu, by se nedalo nahrát album zvukově líp. Ale co se týče aranží a instrumentální stránky, je na místě nahrávku pochválit.

Všechny nástroje jsou zde totiž vzácně vyrovnané, ať již to jsou dechy Míši Kalašové, kytary Antonína Hluštíka nebo violoncello Jirky Čtyrokého. O tom, že Ondra Tichý je ve své generaci nejlepší kontrabasista ve městě, se ani nemusíme bavit. Ostatně na nahrávkách je to znát. Když se do nich pozorně zaposloucháte, uslyšíte, jak basa tlačí celou kompozici neúprosně dopředu, vytváří v písních potřebné napětí a zároveň je jaksi jen tak mimoděk součástí toho všeho. Velmi dobré. U Jakuba Schmida si zase pamatuju, jak přinesl na jeden z koncertů úplně poprvé kornet a snažil se na něj zahrát. Smíchy jsme tenkrát slzeli. Dnes jsou jeho výkony (samozřejmě nejen u kornetu) velmi stabilní a to je tu jasný příslib do budoucna, že to bude ještě lepší. Vokálně se mi Jakub také zamlouvá, rád poslouchám jeho zajímavý hlas. Jinak musím samozřejmě říct, že jistá vokální zaváhání na desce najdete, ale mě to nikdy u Jarabáků nevadilo ani u živých koncertů a neruší mě to ani teď. Spontánní hlasový projev totiž nedovoluje jakoukoliv kritiku, vypiplaní a uhlazení - to už by nebyli Jarabáci.

Autorsky se drtivou měrou na albu zasadil Ondra Tichý. A co mě překvapilo bylo, že u spousty textů, které jsem doposud přisuzoval také Ondrovi, je v textové příloze podepsán bubeník Petr Kadaník. Třeba takové Budky (2), to je textařsky velice zdařilé dílo. Vůbec, tvorba Jarabáků, to je vlastně to, co je odlišuje od spousty ostatních kapel. Je tak osobitá. Není to ani jazz, ani folk, ani bigbít, je to prostě všechno dohromady. Je to úžasný.

Jedničku s hvězdičkou zaslouží také booklet. Pokud jsem se tady minule rozplýval nad obalem desky Hm, pak u Políčku veřejnému vkusu se dá říct něco podobného. Přebal nejenže hezky vypadá, ale navíc se z něj dozvíte všechny důležité informace. A dlužno také dodat, že CD je zároveň CD-ROM, a tak uvnitř té placičky najdete ještě ke všemu spoustu veselých fotografií a zajímavé povídání Jakuba Schmida.

Takže doporučuji. Se sháněním desky budou opět jisté potíže, ale pokud se ozvete na adresu
kubajz@email.cz
nebo
kudydmgr@ips.cz
, jistě se vám obratem dostane informace, jak lze k cédéčku přijít. O tom, že se distribuuje všude, kde Jarabáci hrají, snad ani netřeba hovořit.

A tak závěrem snad jen malé přiznání. Nejvíc se mi líbí Papralapa. Vlila mi krev do žil. Je totiž pět padesát devět, venku už svítí sluníčko a já se těším, až zase začne život.